

Lyckopillret Tage Granit

Ung duktighet sätts under lupp

Foto: Per Kristiansen

Ungdomar som mår dåligt, självmordstankar och tvångsmässigt självskadebeteende, högpresterande flickor som går i väggen – aldrig tidigare har så många unga ätit antidepressiva mediciner. Varför? Det är den underliggande frågan för Tage Granits tvådelade ungdomsföreställning Lyckopillret, om en överduktig flicka som inte mäktar med sina egna och omgivningens krav.

Tage Granit har i ett drygt decennium arbetat med interaktiv teater, där publiken får spela roll. Lyckopillret är en pjäs skriven och regisserad av Susanne Lindberg som följs av ett kort undersökande dramaarbete, där man med hjälp av publiken prövar alternativa handlingsmöjligheter för rollfigurerna.

Ellen heter flickan som drivs in i en destruktiv prestationsspiral. Hennes hurtiga och aningslöst välmenande föräldrar utgår från att hon alltid är bäst och orkar mest. Inte nog med att Ellen vill vara ett ofelbart ljus i skolan, hon har en bästis att curla och en förälskelse som kanske inte höjer hennes statuspoäng.

Hon går sönder av alla måsten, frustrationen äter sig inåt under den kompetent glättiga ytan. Självkänslan blir helt beroende av att inte misslyckas med något, den ältande självupptagenheten blir total. Texten och spelet bygger på enkelhet, tydlighet och igenkänning (bakom mig suckar tjejerna instämmande), med en förhöjning i några danspartier, koreograferade av Maria Rimshult, som fördjupar känslorna.

För föreställningens andra del uppmanas publiken att fundera över vid vilka vändpunkter, som rollerna skulle ha kunnat handla annorlunda. Skådespelarna David Carmel, Ulrika Lindberg och Hanna Nyroos låter sig inte rubbas ens av udda förslag från publiken utan lyckas med humor, respekt och lyhördhet prova olika möjligheter. Lyckopillret är sammantaget, inte minst för tjejpubliken, engagerande teater.